

TAKÁCS ZSUZSA

Mint kártyavár, felállt

*A mesteri szerkezet, mint kártyavár,
felállt. Egy tévésorozat nagyjelenete lebetett
volna, a zárófejezet, maga a csúcs.
A négy szereplő, a látszatéletem élő szülők,
a példásnak vélt apa és anya árnyékában
felnövő fiú és lány fölkerelkedett
s a hajnali derengésben járta a lakást,
egykori birodalmát. A sarkig tárt ajtók
nyikorogásától kísérvé felhúzott bábokként
botladoztak a szekrényből taláalomra előranciaigált
ingek, blúzok és zakók ujjaiban, a szoknyák
megtört fodrain taposva. Tudtuk is mindannyian,
képzelt nézők és szereplők, ez csak a kezdet,
az egész városnegyed, a teljes Város
ott forog majd az oktanul rájuk
virradó napon a más fülnek észlelhetetlen
zenében élete szétfosló díszletei között.*

(Persze álmodott)

*A ház külső fala felől nézve látszott a folyó
ezüstje, körül kitért tetők, fehér falak,
Nem tudta eddig – gondolta megindultan –,
hogy Isten tenyerén lakik. (Persze, álmodott)
Kapaszkodott egyre feljebb a sziklán,
s hirtelen gyanakodni kezdett,
hogy szökellése zuhanás lefelé.*

Nézték hidegen egymást

*Mikor a műtőasztalon feküdt a vézna
női test a fiatal férfitekintet alatt,
s a szike, a tű, az öltés, a szurkálás komor
szertartása már két órája tartott, s az elnémított
szív hol vert, hol állt aközben,
süttette arcát a mennyezetről lelógó*